

Hij was de leraar van wie we alles gedaan kregen. Zijn vak was geschiedenis, maar hij was veel meer dan dat. Hij trok ons op de planken, ik kreeg twee keer de kans. Dat was een eer, want het stuk werd enkel door de zesdejaars gespeeld. Maar. In het eerste stuk speelde ik een man (we waren een meisjesschool, jongens waren enkel om naar te kijken). In het tweede stuk speelde ik de oude miss Fluffy, een detective. Dat ik in beide stukken de hoofdrol kreeg was geen compensatie voor het feit dat hij mij in een mannenrol castte en daarna in die van een oude en vooral lelijke vrijster. Natuurlijk aanbad ik hem niet. Mijn vriendinnen deden dat trouwens ook niet. We hadden daar ook geen enkele reden toe.

Zijn lessen waren een combinatie van chaos en grote bezieling. Gelukkig gaf hij geschiedenis, zo zat er toch één lijn in zijn verhaal. Zijn stopwoord was ssht. En die kale plek onder zijn lange zwarte haren, we zagen ze wel zitten. Geschiedenis was een vak waarbij we veel glimlachten. Daarom keken we er zo naar uit. Dachten we.

Hij nam ons mee naar Rome. Hij kende er de onderkant van elke steen, hij had er zijn vakantie voor over om die ons te tonen. Wij vonden dat toen normaal.

De dag voor ons vertrek duwde hij mij een theaterdialog in de handen, of ik de stem van Thisbe even van buiten wilde leren, ik zou wel zien waarom. Dat gebeurde op het Forum Romanum. Hij had ons er net doorheen gegidst. Nu is het aan u, zei hij opeens tegen mij, duwde mij bovenop een ruïne, trok zelf een wit laken over zijn hoofd. En we speelden. Het was het derde stuk met hem, dit keer was hij niet mijn regisseur. Hij was mijn tegenspeler. En nog altijd begreep ik niet wat hij wilde zeggen.

Nadat ik een maand later mijn titularis had verteld dat ik toneelschool wilde doen, sprak hij me in de gangen aan en zei dat ik best eerst naar Leuven trok. Dat ik dat geen goed idee vond, was zijn schuld, dat zei hij ook nog. Hij had naar zijn voeten gekregen. Hij zei het zozeer langs zijn neus weg dat ik het nog altijd niet door had. Hoezeer hij in mij geloofde.

En dat deed hij niet alleen in mij.

Hij hield van zijn leerlingen zoals in: het allerallerbeste met hen voor hebben.

Hij was de eerste leraar die ons het gevoel gaf vrij te zijn om te leren. Bij hem kregen we de keuze. Pas toen ik zelf les begon te geven besepte ik hoe sterk hij was. Hoe stevig hij in zijn schoenen stond. Lesgeven is een kwetsbare bezigheid. Of het werkt van geen kanten. Het is de kans durven lopen dat ze op uw hart trappen. Maar wat er allemaal kan als ge dat risico durft te nemen.

Hij heette Eddy Nuyts.

Hij zal niet vergeten worden.